

Bilag 2.

Ministerens bemærkninger til bilag 1.

I skrivelsen har de 4 virksomheder beregnet deres samlede merudgifter til dagpenge efter det nye dagpengelovforslag. Beregningerne baseres på oplysninger om fraværet blandt de ca. 9.000 ansatte lønarbejdere. Det angives således, at det gennemsnitlige fravær af mindre end 5 ugers varighed er ca. 5 pct., og at merudgifterne derefter kan anslås til ca. 11 mill. kr. årligt.

I beregningerne er det antaget, at der altid skal udbetales dagpengenes maksimum. Dette er næppe korrekt, idet det må formodes, at der ved virksomhederne er ansat en del kvinder og ufaglærte mænd, som har en indkomst, der ikke berettiger til dagpengenes maksimum. Der kan desuden også være tale om eventuelle deltidsansatte. Det må derfor antages, at den samlede merudgift er noget mindre end anført.

På basis af tallene fra de 4 virksomheder har man i skrivelsen skønnet over de samlede udgifter til dagpenge i arbejdsgeberperioden for samtlige lønarbejdere. Fraværstatistikken for virksomhederne er imidlertid næppe et repræsentativt udtryk for sygeligheden blandt landets øvrige lønarbejdere, og det har derfor ingen værdi at opregne firmaernes samlede udgifter til landsbasis. Dette fremgår bl. a. af udsvingene i forskellige virksomheders fraværprocenter samt af, at det på grundlag af det samlede antal dagpengedage i den gældende lønarbejderordning kan beregnes, at fraværet af mindre end 5 ugers varighed og uden karenstid vil være ca. 3 pct.

Ministeriet kan til de problemer om forholdene i arbejdsgeberperioden, der rejses sidst i skrivelsen, bemærke følgende:

Arbejdsmarkedets hovedorganisationer har været enige om, at en arbejdsgeberperiode på 5 uger er passende, idet det der-

ved er muligt at dække arbejdsgivernes bidrag alene ved en sådan ordning.

For at hindre misbrug af ordningen — især ved kortvarige tilfælde — er der i § 6 åbnet mulighed for arbejdsgiveren for at kræve en skriftlig erklæring (eventuelt lægeerklæring) fra lønmodtageren om, at han er syg.

Når det i § 3, stk. 2, er foreslået, at arbejdsgiveren har pligt til at fortsætte dagpengeudbetalingen i hele arbejdsgeberperioden, selv om ansættelsesforholdet ophører i perioden, skyldes det ønsket om at øge den ansattes trykthed under sygdom, idet mange ansættelsesforhold kan bringes til ophør med ganske kort varsel. Det er dog en forudsætning, at ansættelsesforholdet bestod ved sygdommens indtræden.

Socialministeriet har i øvrigt underhånden modtaget vedlagte notat af 20. maj 1972 fra Ålborg værft.

I notatet er der på samme måde som i henvendelsen fra de 4 virksomheder på Fyn foretaget beregninger over værftets merudgifter som følge af dagpengelovforslaget.

Fraværet af mindre end 5 ugers varighed er af værftet anslået til godt 7 pct., og på grundlag heraf er merudgifterne beregnet til ca. 4,4 mill. kr. Ved beregningen er der som i henvendelsen anvendt den ukorrekte antagelse, at alle opnår dagpengenes maksimum. Korrektionen af denne fejl kan imidlertid ikke ændre udgiftsskønnet væsentligt.

Det bemærkes, at fraværprocenten på godt 7 pct. er over dobbelt så høj som den gennemsnitlige fraværprocent på ca. 3 pct., der som ovenfor nævnt kan beregnes ud fra dagpengefondens oplysninger om det samlede antal dagpengedage i den gældende lønarbejderordning.